

(המשך ממחזור 13)

כב ונוס, השולט במזל שור, הת-
חיל בנטיגה וגרם לאכזבות, עי-
כובים וסיכוכים ביחסים קרובים.
יחסים שהתחילו בתקופה שבין
ינואר עד מחצית פברואר, לא
החזיקו מעמד, ובדרך-כלל הס-
תימו בצורה בלתי נעימה.
אך ההרגשה שמשוה טוב בכל
זאת חייב לקרות, ממיכה לל-
וות את השוורים והרגשה זו
נכונה. בתחום החשוב הזה אפ-
שר לתקן את המעוות ולהתחיל
בקשרים חדשים, ולחדש את ה-
אהבות הישנות.

אהבה

בתחום זה ממשיכים להרגיש
קשיים בערך עד סוף יוני. ברא-
שית יולי תיפתח תקופה חד-
שה, הכרויות חדשות ופגישות
מרגשות. הבדידות, שהייתה מנת
חלקם של השוורים, תפנה מקו-
מה לשותפויות חדשות.
כוכב יומיטר, שנמצא בבית ה-
שביעי (השליש על שותפויות ו-
קשרים עם בני-זוג) היה אף הוא
בנטיגה, וגרם לעיכובים. בקיץ
מהלכו מתיישר, ומצב זה יביא
שוב שימחת חיים, תיקווה ו-
הנאה לבני המזל. כדאי לצלל את
התקופה להידוק יחסים או אפי-
לו לנישואים.

בר"אוח

מבחינה זו המצב ישתפר במח-
צית מאי. החורף לא היה קל
ולא תמיד אפשר היה להסביר
מהו הגורם להרגשת החולשה,
או לכל מיני מחושים מוזרים,
ולהרגשה הכללית שלא היתה
טובה. השוורים ירגישו שוב חז-
קים יותר ומוכנים להתמודד עם
עבודה קשה ועם כל הדרישות
הנדרשות מהם.

עבודה

גם בשטח זה לא היה קל ב-
חורף, כי מארס, סטורן ופלוטו
שוהים בבית השישי (מאזניים)
שהוא הבית השולט בענייני עבו-
דה. ההילוך האחורי של מארס
גרם לסיכסוכים ומריבות בעבו-
דה, ולהרגשה של עייפות רבה
ורצון להשתחרר מכל ההתחיי-
בויות והדרישות. שוורים ויתרו
אפילו על רווחים, כדי להשיג
מעט שלוה. התפרצויות על ידי-
דים והבדים לעבודה היו מעבר
לשליטתם, והם אמרו יותר מכפי
שהתכוונו. כתוצאה מכך הם מוצ-
אים את עצמם די מבוזזים. ב-
מחצית מאי כוכב מארס חוזר
שוב להילוך שר, והשוורים יתפ-
כו ל"אריות" בעבודה. וההצלחה
תאיר להם גנים.

כספים

את התחום הכספי מאפיין גור-
רם ההפתעה. לפתע נדמה שאין
מהיכן להשיג כסף וחרדות שר-
נות מטרידות את השוורים. ביום
אחד נדמה שהכסף מצוי בשפע,
ואילו למחרתו מתברר שחסר.
לפעמים קורה מצב הפוך. התנר-
דע במצב הכספי יאפיינו את
השנים הקרובות, וכבר עכשיו
כדאי להתרגל לחוסר העיציבות
ולחסוד לימים קשים, אם אכן
יבואו.

שוורים שהרגישו עיכוכים ב-
התקדמות זכו סוף-סוף למימוש
ציפיותיהם. העלאה בדרגה, תפ-
קיד יותר בכיר, הכרה במעשיהם
ופירסום. חלק מבני המזל ימ-
צאו את עצמם בנסיקות מעבר
לימים וזאת בעיקר בזכות בני ה-
זוג, או לצורך תפקיד מיוחד או
עבודה. אלה שנתקלו בקשיי רי-
כוז והתקשו ללמוד ירגישו לק-
ראת סוף השנה האחרתית שינוי,
יוכלו שוב להגיע להישגים ואפילו
ליהנות מהלימודים ומהשכחים
שיקבלו.

יעקב שרת / איש ממאדים
גילי, אלוהים ואני

ולפעמים היה נדמה לה, שאלוהים הוא רק שלה. ואחר-כך, כש-
האנשים נפגשו זה עם זה, הם התחילו להתוכח איזה אלוהים
אמיתי יותר, ואלוהים של מי חזק יותר, ועל זה הם רבו ממש
כמו ילדים קטנים שלא רוצים לוותר על צעצוע שהם התרגלו
אליו, או כמו אחים שרבים של מי אבא ואמא יותר טובים,
או אבא של מי יותר חזק. את מבניה?

כן.
אז להמשיך או זה כבר משעמם אותך?
תמשיך, סבא, אבל אני לא חושבת שאני אגיד כל מה
שאתה אומר לי למורה.
למה?
מפני שהיא תכעס.
אם היא תכעס, זה מפני שהיא לא מורה, אלא פשוט
ילדה קטנה, שחושבת שיכול להיות שאלוהים שהיא מאמינה
בו, ונדמה לה שהיא יודעת מה בדיוק הוא רוצה, ומה הוא
מרשה ומה הוא לא מרשה, הוא לא אלוהים של אנשים אחרים,
שיש להם אמונה אחרת במה שהוא רוצה ובמה שהוא מרשה
או לא מרשה. אבל אנחנו כבר דיברנו על זה, שלא יכול להיות
שיש יותר מאלוהים אחד שעשה את העולם. יכול להיות רק
שאנשים שונים מאמינים בכל מיני אלוהים שונים. את מבניה?
כן. אבל מה אם יש רק אלוהים אחד שברא את כל

העולם ואת כל האנשים?
זה בדיוק מה שרציתי להגיד לך, גילי. אם יש בכלל אלו-
הים, ואם הוא בכלל משהו שרוצה ומשהו שקובע מה מותר ומה
אסור - והלא אנחנו כבר דיברנו על זה שבכלל אי-אפשר לדעת
מה הוא רוצה, מפני ששום בן-אדם עוד לא דיבר עם אלוהים,
ולכן אי-אפשר לדעת מה הוא רוצה; אפשר רק להאמין שהוא
קיים או להאמין שהוא רוצה משהו, אבל אי-אפשר לדעת את
זה באמת - אז מה דעתך, יכול להיות שאלוהים כל כך חשוב
וגדול, שהיה יכול לברוא את כל העולם ואת השמש ואת הירח
ואת כל בני-האדם, רוצה שבני-אדם שגרים במקום אחד בעולם
יאכלו רק מצות, ואת חושבת שיכול להיות, שאלוהים ברא 800
זמן לחם? אם בפסח, למשל, צריך לאכול מצות, ולא לחם, וזה
חשוב נורא לאלוהים, איך זה יכול להיות שכל כך מעט אנשים
בעום שלנו מתנהגים ככה? בעולם יש בערך 13 מיליון יהודים,
וביניהם יש כמה מיליונים שבטוחים שאלוהים רוצה שבפסח הם
יאכלו רק מצות, ואת חושבת שיכול להיות, שאלוהים ברא 800
מיליון סינים ו-600 מיליון הודים ולא גילה להם דבר כל כך
חשוב, שבפסח צריך לאכול רק מצות? לפי דעתך זה יכול להיות?
לא.

והוא מזה, גילי, את חושבת שאלוהים כל כך חשוב, אם
הוא בכלל קיים, איכפת מה בן-אדם אוכל? ומה פרה אוכלת?
הלא כל מה שאנחנו אוכלים מתפרק ברוק של הפה ובמיצים
של הקיבה והמעיים לאותם החומרים, שנותנים כוח לגוף וברי
נה אותו, ולא חשוב איפה אנחנו נמצאים בעולם, בישראל או
בסין, ומה בדיוק אנחנו אוכלים, או מה בדיוק אוכלות הפרות
או התרנגולות שאנחנו אוכלים. אם במזון מסויים יש רעל שמזיק
לגוף, ובהחלט אסור לאכול אותו, מפני שאפשר לחלות ואפילו
למות...

כמו מפתריות רעל...
נכון מאוד! אז אם כבר יש אלוהים, את לא חושבת
שהיה צריך להיות איכפת לו מאוד, שדבר כזה לא יוכל לקרות?
ובכלל, גילי, את לא חושבת שאם יש אלוהים, הוא בוודאי
עסוק בדברים הרבה יותר חשובים ממה צריך לאכול היום ומה
לא צריך לאכול מחר?
למשל במה?
למשל במה שמותר או מה שאסור לעשות לבני-אדם אחר-
רים? למשל אם מותר להכות אותם, או לשקר להם, או לגנוב
מהם, או לשעבד אותם לעבדים, וכל מיני דברים רעים שבני-אדם
עושים זה לזה, ונלחמים, והורגים - את לא חושבת, שאם בכלל
יש אלוהים, אז בוודאי הוא מתעסק בדברים כאלה כל היום
וכל הילה עד שפשוט אין לו עניין במה שנעשה בקיבה שלנו?
כן, סבא! אבל למה על זה המורה שלנו לא סיפרה לנו
שום דבר?
(בכתב בשנה הראשונה בתולדות מדינת ישראל, שבה גם התר-
נגלות והפרות היהודיות אכלו רק, "כשר לפסח").

דמדומי חרות

אני מודה ומתוודה. חג החרות הזה לא עבר עלי מתוך
הרגשת חרות עילאית.
אפילו לא חרות תת-עילאית, סתם חרות.
יותר מאי-פעם הרגשתי את עצמי שבו ולכוד. ויותר מאי-
פעם, מפני שהשבי נעשה כפול, שבי בחזקה שניה ושלישית. אין
זו הרגשה נעימה ביותר להיות שבו ביד משטר, שמנהיגו
שבוים כפולים - שבוים במחוייבויות מיסטיית-קנאיות המנת-
קות אותן מן המציאות - והמציאות, כידוע, משופעת זיה בכב-
לים ובמיגבלות, שההשלמה עימן קרויה בפנינו חרות - ושבוים
בידי בני עמך אחר, הפלסטינאים, המרקידים אותנו באשמתנו
כאות-נפשם בתופי המרי ובחוצרות הטיור, ומכתביים לנו
התנהגויות הממשות את כל הווייתנו וקדוליות אותנו למצבים
שאינם בשליטתנו, לרבות הידרדרות מוצאת לדמוקרטיה עממית.
אני מודה ומתוודה. חג החרות לא עבר עלי מתוך הרגישות
חרות עילאית. יותר מאי-פעם הרגשתי את עצמי שבו ולכוד.
וחומר מזה, יותר מאי-פעם הרגשתי אין אונים בחיפוש אחר
ככלות הכל, האין הבטחון בקיום מוצא, או לפחות התקווה
בקיומו, יסוד כל חרות?

— סבא, בפסח מוכרחים לאכול רק מצות?
— לא, גילי.
— אבל אלוהים לא יכעס?
— מה פתאום, גילי?
— אז למה המורה אמרה?
— המורה שלך פשוט לא אמרה לך את האמת, גילי.
— איך אתה יודע?
— את יכולה לדבר עם אלוהים?
— לא.
— ואת חושבת שהמורה כן יכולה?
— לא.
— אז איך היא יודעת אם אלוהים יכעס?
— אז אולי מישהו אמר לה?
— מי זה יכול להיות? את מתכוונת לאיזה בן-אדם?
— כן.
— ואם את לא יכולה לדבר עם אלוהים, ואם המורה שלך
לא יכולה לדבר עם אלוהים, אז מישהו אחר כן יכול?
— לא.
— אז מה את חושבת עכשיו? אלוהים אמר למישהו שאסור
לאכול מצות בפסח? זה יכול להיות?
— לא.
— אז אם מישהו אומר שאסור לאכול מצות בפסח, ואם
לא אלוהים אמר לו שאסור, מה זאת אומרת?
— שמישהו בעצמו החליט שאסור לאכול מצות בפסח.
— נכון מאוד, גילי. אז מה דעתך, אם מישהו החליט בעצמו
שאסור לאכול מצות בפסח והוא באמת אוכל בפסח רק מצות
ולא לחם, מותר לו להכריח מישהו אחר לאכול בדיוק כמוהו?
הלא ככה יצא, שהאיש שמחליט שאסור לאכול מצות, ואומר
שזה אלוהים אמר, פשוט משקר. או אולי הוא בעצמו חושב
שהוא אלוהים? מה, בן-אדם לפי דעתך יכול להיות אלוהים?
— לא. אבל המורה אמרה שזה אלוהים אמר, וכל מה ש-
אלוהים אומר מוכרחים לעשות...
— עוד פעם המורה! הלא כבר דיברנו על זה שהמורה לא
יכולה לדבר עם אלוהים.
— נכון, אבל המורה אמרה שאלוהים ברא את העולם!
— איך היא יודעת? את צריכה כל הזמן לזכור שהמורה,
ושום בן-אדם אחר, אינם יכולים לדבר עם אלוהים. כל מה שהם
בעצמם חושבים.
— נכון, אז מי ברא את העולם?
— זו שאלה טובה מאוד, גילי. אבל זו שאלה שאף אחד
לא יודע את התשובה עליה. זאת אומרת, שיכול להיות שיש
אלוהים ושהוא ברא את העולם, ויכול להיות שלא. אף אחד
לא יודע ולא יכול לדעת.
— ואף פעם אף אחד לא ידע?
— אינני יודע. אבל עד עכשיו אף אחד לא יודע.
— אז למה המורה אומרת שיש אלוהים, ושהוא ברא את
העולם? מה, היא אומרת דברים שהיא באמת לא יודעת? היא
ממציאה את זה?
— לא, היא לא ממציאה את זה. והיא גם לא יודעת. אבל
היא מאמינה בזה.
— מה זאת אומרת מאמינה? מה ההבדל?
— אה, זה הבדל גדול מאוד, גילי! מפני שאם את יודעת
משהו, את יכולה להוכיח לי מניין את יודעת, או איך הגעת
למחשבה שמסבירה לך מה את יודעת, וגם להתוכח אתי אם
מה שאת יודעת נכון או לא נכון, אבל אם את מאמינה במשהו,
אז את לא יכולה ולא צריכה להוכיח לי שום דבר. את פשוט
מאמינה שככה זה וזהו זה. למשל, המורה שלך מאמינה שיש
אלוהים, ושהוא ברא את העולם, ושהוא גם אסר על אכילת מצה
בפסח, והיא בוודאי אמרה, שמי שאוכל לחם בפסח עושה משהו
לא טוב נגד אלוהים, ואלוהים בוודאי יעניש אותו, נכון?
— כן. וזה לא נכון?
— איך אנחנו יכולים לדעת אם זה נכון או לא נכון? גילי,
את כבר שכחת מה שדיברנו קודם, שיש דברים שאנחנו לא יכיר-
לים לדעת אם הם נכונים או לא, מפני שאי אפשר להוכיח
אותם, אלא רק להאמין בהם, כמו למשל אם יש או אין אלו-
הים, ומי ברא את העולם, ואם בפסח מוכרחים לאכול מצות,
מפני שאחרת אלוהים יעניש?
— נכון, סבא, אבל מה אם יש אלוהים?
— אם יש אלוהים, גילי, זה יכול מאוד להיות, או מזה
עדיין לא נובע, שבפסח צריך או מוכרחים לאכול מצות.
באמת?
— בוודאי. תחשבי, גילי, תחשבי חזק. אם יש אלוהים, ואם
אלוהים ברא את העולם, אז יכול להיות שהוא ברא רק חלק
שלו, ואיזה אלוהים אחר ברא את השאר? מה דעתך, זה יכול
להיות?
— לא.
— גם אני חושב ככה. אם באמת יש אלוהים, אז הוא ברא
את כל העולם ואת כל הצמחים ואת כל בעלי החיים ואת כל
האנשים...
— אבל סבא, לכל האנשים בעולם יש אותו אלוהים? כולם
מאמינים באותו האלוהים?
— לא.
— אבל רק עכשיו אתה אומרת שאם יש אלוהים בכלל, אז
יש רק אחד?
— אה, זו שאלה טובה מאוד, גילי. את יודעת, אני חושב
שלפני הרבה הרבה שנים, כאשר בני-אדם התחילו לחשוב מי
ברא את העולם, לפעמים הם גרו רחוק זה מזה, ודיברו שפות
שונות, ולא היה ביניהם קשר חזק, ואפילו לא תמיד הם ידעו,
שיש עוד בני-אדם כמוהם שם מעבר לאיזה הר או נהר או ים,
וכל קבוצה של אנשים חשבה על אלוהים בצורה קצת אחרת,